

2 Απριλίου 2014

Κύριε μη με ελεήσεις!

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:proskynitis.blogspot.com

Πριν από πολλά χρόνια ζούσε σε κάποιο χωριό της πατρίδος μας ένας νέος, που από μικρός είχε τον πόθο να γίνει ασκητής. Υπήρχαν όμως κάποιες δυσκολίες: Ήταν αγράμματος, βραδύγλωσσος, λίγο βραδύνους και με οικογενειακές υποχρεώσεις.

Όμως στην ηλικία των 40 περίπου ετών μπόρεσε να πραγματοποιήσει τη κρυφή

του αγία επιθυμία. Έφυγε από το χωριό του και περιπλανώμενος από τόπου εις τόπο κατέληξε σε ένα ερημονήσι, όπου βρήκε ένα γέρο ασκητή που του ανέπαυε την καρδιά και έγινε υποτακτικός του. Με έκπληξη όμως, παρατηρούσε ότι όταν προσευχόταν ο γέροντάς του έλαμπε ολόκληρος, και ιδιαιτέρως όταν παρακλητικά και μετά δακρύων έλεγε “Κύριε, ελέησόν με”. Ο γέροντων-ασκητής ήταν και αυτός αγράμματος, αλλά οι συμβουλές του ήταν πολύτιμες και γεμάτες σοφία και όλη του η πνευματική προσπάθεια συγκεντρώνετο στο πως να μάθει να προσεύχεται και ο υποτακτικός του με το “Κύριε, ελέησόν με”. Την τελευταία ημέρα της ζωής του ο γέροντας ασκητής χάρισε στον υποτακτικό του το τρίχινο μισοτριμμένο ράσο του, ξάπλωσε κάτω, έκανε τον σταυρό του και λέγοντας τρεις φορές “Κύριε, ελέησόν με”, “Κύριε, ελέησόν με”, “Κύριε, ελέησόν με” η οσιακή του ψυχή πέταξε στον ουρανό.

Μετά την κοίμηση και ταφή του γέροντος του, ο εν λόγω υποτακτικός ζούσε πλέον ολομόναχος στο ερημονήσι ως ασκητής και ησυχαστής μέσα σε μια σπηλιά, ακολουθώντας το ίδιο τυπικό προσευχής και κανόνων που παρέλαβε από τον γέροντά του. Έτσι πέρασαν 30 ολόκληρα χρόνια, χωρίς να δει ποτέ του άνθρωπο. Με το πέρασμα όμως των ετών και με την βραδυγλωσσία και βραδύνοια που τον διέκρινε, μπέρδευε τα λόγια της ευχής και προσευχόμενος έλεγε “Κύριε, μη με ελεήσεις”. Η καρδιά του όμως ήταν δοσμένη ολόκληρη στον Θεό, για αυτό και δάκρυα έτρεχαν άφθονα από τα γεροντικά του μάτια, όταν μέρα-νύχτα προσευχόταν με κατάνυξη και συντριβή, επαναλαμβάνοντας χιλιάδες φορές το “Κύριε, μη με ελεήσεις”!

Κάποια ανοιξιάτικη μέρα ένα καράβι άραξε κοντά στο ερημονήσι. Ένας από τους επιβάτες του ήταν και ο επίσκοπος της επαρχίας εκείνης και ο καπετάνιος για να τον ξεκουράσει και να τον ευχαριστήσει τον πήρε με μια βάρκα και πήγαν στο νησί για να περπατήσουν. Αντίκρυσαν εκεί ένα μονοπάτι το οποίο ακολούθησαν και έφτασαν μπροστά σε μια σπηλιά όπου από μέσα άκουσαν την πονεμένη προσευχή του ασκητού που έλεγε συνεχώς “Κύριε, μη με ελεήσεις”. Προχώρησε ο επίσκοπος και είδε ένα σκελετωμένο γέροντα ασκητή, με μάτια βαθυλωμένα μέσα στις κόγχες τους, να είναι γονατιστός και ολόλαμπρος να προσεύχεται και να κλαίει. Ο δεσπότης με πολλή συστολή προσπάθησε να του πει ότι αυτή η προσευχή του δεν είναι σωστή και πρέπει να λέει “Κύριε, ελέησόν με”. Ταράχθηκε ο ασκητής πιστεύοντας, ότι 30 τόσα χρόνια έκανε κακό στη ψυχή του και ξέσπασε σε κλάμματα ικετεύοντας τον επίσκοπο να τον μάθει να λέει σωστά την προσευχή. Κι εκείνος με δέος προσπάθησε για αρκετή ώρα να του “στρώσει” τη γλώσσα στο να λέει “Κύριε, ελέησόν με”.

Φεύγοντας ο επίσκοπος τον συνόδευσε ο ασκητής μέχρι την ακροθαλασσιά, επαναλαμβάνοντας μαζί του το “Κύριε, ελέησόν με”, για να μην το ξεχάσει.

Το καράβι έφυγε και ο ασκητής το παρακολουθούσε με το βλέμμα του λέγοντας συνεχώς “Κύριε, ελέησόν με”.

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά και ο ερημίτης ξέχασε το “Κύριε, ελέησόν με”, σάσισε

και ζαλίστηκε!

- Και τώρα τι θα γίνω; και ξέσπασε σε δάκρυα.

Στην απελπισία του πετάει στην θάλασσα το κουρελιασμένο ράσο του και βαδίζει πάνω σε αυτό προς το καράβι.

-Φάντασμα, φάντασμα...! φώναζαν τρομαγμένοι οι ναύτες.

Με τις φωνές ανέβηκε ο δεσπότης στο κατάστρωμα και είδε τον ασκητή να του φωνάζει:

- Τι να λέω; Τι να λέω δεσπότη μου;

Και εκείνος με συγκίνηση του απάντησε:

- Ότι έλεγες να λες παιδί μου! Αυτή είναι η καλύτερη προσευχή για την ψυχή σου. Συγχώρεσέ με και κάνε και για μένα ένα σταυρό!

Διασκευή από το: Η "ευχή" μέσα στον κόσμο, Πειραιάς 2007, Πρωτοπρεσβύτερου Στέφανου Αναγνωστόπουλου

Πηγή: agathan.wordpress.com